



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τριάντα
καὶ γαλήνη σαχλὴ κατὰ πάντα.

Ἐξήντα κι' ἐνιακόσα,
μούστοι καὶ γλέντια τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Πολὺ καιρὸ δὲν τᾶπαμε, καυμένη Περικλέτο.
Τί κάνεις;

Π.—Ὅλο σκέπτομαι καὶ πίνω τσιγαρέτο.

Ἐσὺ τί κάνεις, εὐτυχῆ;

Φ.—Ἐγὼ γλεντῶ στὴν ἐξοχή,
κι' ἀκόμη μὲς' στὸ Φάληρον τὸ κράτος μακαρίζω
καὶ σὰν στοιχεῖο γυρίζω.

Μόνος ἐκεῖ στὴν ἔρημον καθὼς τὸν Ροδινῶνα
τὸ κύμα τοῦ γιγαλοῦ κυττῶ
καὶ σκέπτομαι καὶ μελετῶ
τοῦ βίου τὸν ἀγῶνα.

Μόνος ἐκεῖ στὴν ἔρημον μακρὰν τοῦ πτολιέθρου
περιπλανῶμαι κατηφὴς ὡς εἶδός τι σκελέθρου.
Μόνος ἐκεῖ στὴν ἔρημον ἐρημωθέντος τόπου
ἀναζητῶ, βρὲ Περικλῆ, μίαν σκιὰν ἀνθρώπου.

Τὸ πᾶν σιγᾷ τριγύρω μου κι' εἰς ρεμβασμοὺς μὲ φέρει,
μήτε κι' ἡ Σοῦδα δὲν βρωμᾷ καθὼς τὸ καλοκαίρι,
κανένας ἄνθρωπος ἐκεῖ, μήτε κανένα κτῆνος,
κι' ὁ στόλος τῆς Ἀμερικής μᾶς ἔφυγε κι' ἐκεῖνος,
ὅπου μὲ τοῦτον ἔλαμψε καὶ πάλιν ὑψιπέτης
ὁ Μάρκος ὁ Λουπέτης.

Π.—Φθινόπωρον, βρὲ Φασουλῆ,
πρὸς νέαν δρᾶσιν μᾶς καλεῖ,
φθινόπωρον μὲ χίνησιν καθὼς κι' εἰς ἄλλους χρόνους,
μὲ μούστους καὶ μὲ χάστανα καὶ μὲ κολικοπόνους.

Φθινόπωρον, βρὲ Φασουλῆ,
ποῦ φθίνει καὶ μελαγχολεῖ
κάθε σφριγῶσα φύσις.

Ποῦ μυίγαις χάφεις κι' ἀπορεῖς
καὶ μήτε μέσα δὲν' ἔμπορεῖς,
μήτ' ἔξω νὰ καθίσης.

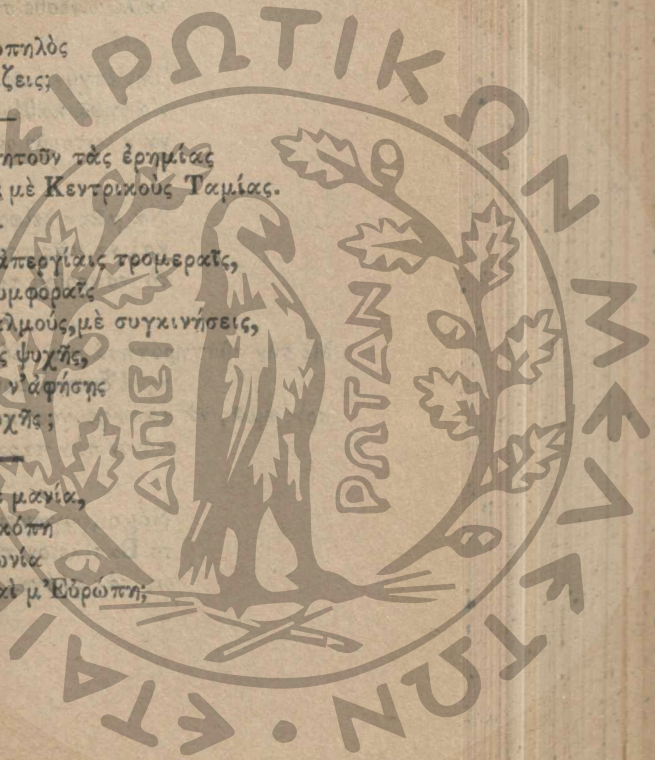
Φθινόπωρον, ποῦ δὲν κυττᾷς
κανέν' ἀνθοῦντα κάλυκα,
ποῦ κι' ἡ λακέρδα κατ' αὐτὰς
πουλεῖται' στὰ μπακάλικά.

Φθινόπωρον, φθινόπωρον μ' ἀνὰ τριχίλας ρίγας,
μὲ νάρκη καὶ μὲ σφρίγος,
κι' ἀκόμη παρὰ θιν' ἄλδς
ἐσὺ παραθερίζεις,
καὶ μόνος καὶ σιωπηλὸς
στὰ Φάληρα γυρίζεις;

Φ.—Τὰ πνεύματα καθὼς ἐμὲ ζητοῦν τὰς ἐρημίας
καὶ θέλουν σχέσεις μοναχὰ μὲ Κεντρικοὺς Ταμίας.

Π.—Μήτε τῶν Σιδηροδρόμων ἀπεργίαις τρομεραῖς,
μήτε κι' ἄλλαις συμφοραῖς
δὲν' σ' ἐξύπνησαν, κανάγισ, μὲ παλμούς, μὲ συγκινήσεις,
καὶ μὲ σάλους τῆς ψυχῆς,
καὶ δὲν σ' ἐκαμαν' ἀφήσης
τὴν σιγὴν τῆς ἐξοχῆς;

Πῶς δὲν σ' ἐπίασε μαγία,
μασκαρᾷ, σὰν διεκόπη
καθεμιά συγκοινωνία
καὶ μ' Ἑλλάδα καὶ μ' Εὐρώπη;



Πῶς καθόσουν στ' ἀκρογιάλι
καὶ δὲν σούλθαν στὸ κεφάλι
νέοι φαντασίας οἱ στροί;

Πῶς δὲν ἵππευσε εὐθύς
ὡς ἂν Βάρδος ἀληθής
Πήγασο χωρὶς καπίστρι;

Φ. — Ἀκουσα τῆς ἀπεργίας, Περικλέτο μου, ξανά,
κι' εἶδα μὲ τὴν φαντασίαν,
ποῦ συχνάκις μᾶς πλανᾷ,
νέαν ὁλως ὀπτασίαν.

Εἶδα ν' ἀπεργοῦν τὰ πάντα τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὴν γῆν
καὶ μ' ἀκράτητον νὰ φεύγουν κι' ἐπονείδιστον φυγὴν.
Εἶδα καὶ πολλοὺς ἀρίστους
ἀπεργοὺς ἐπονείδιστους,
εἶδα πρῶτον ἀπεργὴν
κάθε νόμου λειτουργόν.

Ἐφαχναν Ἑλλήνων παῖδες
πετρελαίων τεκεδέες
καὶ λογῆς λογῆς σκουπίδια καὶ κουρέλια τοῦ σωροῦ,
πεταμένα μὲς τοῦς δρόμους,
κι' εὗρισκαν θεσμούς καὶ νόμους
ἀπεργοῦντας πρὸ κοινοῦ.

Καὶ νέους ἄκουσα θεσμούς
καὶ νόμους ἐλευθέρους
νὰ λένε μὲ παροξυσμούς
εἰς ἄλλους νόμους γέρους.

Ἐλᾶτε νὰ σιγήσωμεν,
ἐλᾶτε ν' ἀπεργήσωμεν
ἀπὸ τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦ θέλει μόνο κνοῦτο.

Νόμοι τῆς ἐνδόξου γῆς
δρόμων γίνετε κουρέλια,
μὲ Ρωμαίους νομοταγεῖς
νὰ λιγώνεσθε στὰ γέλοια.

Τὴν ἰσχύν μας καὶ τὸ κύρος
ν' ἀψηφᾷ καθέννας ἥρωας,
νὰ κλωτσοῦν οἱ δυνατοί.

Νὰ μᾶς γλείφουνε σκυλιά
καὶ νὰ μᾶς τσαλαπατῇ
τὸ τσαροῦχι τοῦ σολιᾶ.

Μὲ τὴν αὐστηρότητά μας μόνον βλάκες ν' ἀπειλοῦνται,
κι' οἱ ἔμπνοι ποῦ μᾶς τιμοῦν
πρὸς ἡμᾶς νὰ καταφεύγουν καὶ νὰ μᾶς ἐπικαλοῦνται
μόνον σὰν παρκανοῦν.

Νόμοι, φύγωμεν μὲ τρόμον
τὸ Βασίλειον τῶν νόμων
ὡς τὰς φλόγας τῶν Σοδόμων.

Νόμοι, φύγωμεν τὸ κράτος,
ποῦ παχύνεται μ' ἐμᾶς
κάθε παχυμουλακράτος
καὶ γαστρίμαργος μπουρμάς.

Τέτοια φώναζαν οἱ νόμοι
καὶ τριγύρω σκώπται μῶμοι
καὶ φιλόνομοι ταρτοῦφοι.
Ἰαίζανε τὸ κλωτσόκαυφοι.

Εἶδα πῶς κανέναν κλάδος
τῆς ἡρώικης Ἑλλάδος
ὅπως πρὶν δὲν ἐλειτούργει.

Κι' ἀπεργοῦσαν ἀδρανεῖς
νομοθέτ' ἐπιφανεῖς,
Σόλωνες τε καὶ Λυκούργοι.

Ἐν τοσούτῳ μὲ πολλοὺς
καὶ φρονίμους καὶ τρελλοὺς
ἔφαχνα κι' ἐγὼ νὰ βρῶ μέσα σὲ σκουπίδια νόμους
καὶ θεσμούς μᾶς παναμώμους.

Διεκόπη κάθε δρᾶσις,
κι' ὅλη τῶν Ρωμαίων ἡ πλάσις
μετὰ λύτης μου πολλῆς
εἶδα μὲ πρὸς νὰ παρελκύνῃ,
Περικλέτο, νωχελῆς
κι' ἀπεργὸς νωθρὰ καὶ χάνῃ.

Κι' ἔβλεπα βυθιζομένους
καὶ σὲ βούρκους πνιγομένους
τὰς τοσοῦτον θαυμασίας
καὶ λαμπρὰς νομοθεσίας
τῆς νομοβριθοῦς μητρὸς.

Κι' ἐξ αὐτῶν ἐσώθη μόνον
μὴδ' ὀφρὴ τῶν νέων χρόνων,
ποῦ διδάσκει πῶς νὰ τρῆς.

Καὶ στὸ χροῖνασμα, ψυχὴ μου, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
ἀπ' τὸ δόλιο Παρλαμέντο,
ποῦ κινεῖ τὸ φαλιμέντο
μὲ βαθεῖα ρητορικὴ.

Π. — Δὲν πῶς θάλλῃ τὸν Δεκέμβρη
μὲ παρήγορη κραυγὴ,
μὰ διάταγμα θὰ βγῇ
πρὶν τῆς πρώτης τοῦ Νοεμβρίου.

Φ. — Τὴν κακὴν ψυχρὴν σου μέρα,
μὴ μὲ διακόπτῃς, λέρα,
κι' ἐν σιγῇ τὴν ὀπτασίαν
ἔκουσε τὴν θαυμασίαν.

Ἰστάθηκα στὸ Παρλαμέντο, κι' ἀντὶ νὰ βρῶ σὰν καὶ πρῶτῃ
βήματα, κουδούνια, φῶτα,
τοὺς πατέρας τοὺς μεγάλους,
τοὺς σιγῶντας καὶ τοὺς λάλους,



Ὁ Πουτσέρια λαλῶν
καὶ τὸ σύμπαν ἀπειλῶν.

Εἶδα γράμματα νὰ γράφουν, Περικλέτο μαλαγάννα,
πῶς ἀπὴργησε κι' ἡ πρώτη τῶν Ρωμαίων γλωσσόκοπᾶνα.

Ἡ κυψέλη δὲν ἐδόμβει,
μήτε κ' ἰδρῶτος θρόμβοι
ἔσταζαν ἐκ τοῦ μετώπου
κανενὸς ἀντιπροσώπου,
μήτε στὰ προπύλαια τῆς ἐτριγύριζαν ἀργοὶ
κι' ἐξ ὧν φώναζε κοσμάκης: εἶθε πάντα ν' ἀπεργῇ.

Κι' ἀπὸ πτωχοῦ τῷ πνεύματι κι' ἀπ' ὅλους τοὺς τρανοὺς
ἀπὴργησε κι' ὁ νοῦς,
καὶ νοσημόνων ἔβλεπα δεινὰς ἐπιληψίας,
καὶ σὲ κρανία ζωντανῶν
εἶδα γαστροῦς τῶν Ἀθηναίων
νὰ κάνουν νεκροψίας.

Ἐν τούτοις ἔστεφε καθεὶς τὴν κεφαλὴν μὲ κλώνους
κοτίνου τωρινοῦ,
κι' ἐπίστευε, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι μεγάλου
κι' ἐν ἀπεργίᾳ νοῦ.

Μὰ κι' ἡ ψυχὴ τοῦ καθενὸς ἀπὴργησε κι' ἐκεῖνῃ,
καὶ δὲν τὴν ἐφλεγε κανεὶς
μεγάλος πόθος κι' εὐγενής,
μὰτε πατρίδος φρόνημα ποσῶς τὴν συνεκίνε.

Ψυχὴ καὶ νοῦς ἀπὴργησαν, κι' ἐνέσκηψε, βρὲ βλάκα,
μὴδ' γενικὴ μαλάκα,
καὶ μόλις διεσώζετο μὲς στὸ Βλακοκομειόν
ὅπως τοῦ πρώτου πνεύματος, τὸ Κεντρικὸν Ταμειόν.

Ἀπὴργησαν ὁμόφρονι καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
κι' ὅσοι καλοῦνται σῶφρονες καὶ ζοῦν ἐν ἀρετῇ

δὲν ξέρω πῶς ἀπηνόησαν κι' ἀπὴργησαν κι' ἐκεῖνοι
χωρὶς καμμίαν ἀπειλήν,
κι' ὕψωσαν γαῦρον κεφαλὴν
κηφηναρὰ καὶ μόρτηδες καὶ Φραγκολεβαντίνοι.

Κι' εἶπε λαός: ἀδίκωτος ὁ βίος τοῦ περνῶ
καὶ μετανάστες γίνομαι καὶ δὲν ἐπιστρατεύομαι,
ἀπὴργησε κι' ὁ Κόντες μας κι' εἶπε: δὲν κυβερνῶ,
τοῦτε κι' ὁ Ράλλης ἀπεργῶν: δὲν σ' ἀντιπολιτεύομαι.

Ἀπὴργησαν μὲ τῆς ἐλπίδας
καὶ τὰ κλεινὰ κορδόνια,
κι' ἀγέρας φούσκωνε κοιλιὰς
κι' ἐγίνοντο μπαλόνια.

Κι' εἶπε τὸ κράτος: ἀπεργῶ καὶ παύω νὰ δουλεύω,
μὰ κι' ἡ Κορὼν ἀπὴργησε κι' εἶπε: δὲν βασιλεύω.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἀπεργῶ καὶ παύω νὰ σφυρίζω
καὶ τὸ μαγκανοπήγαδο τῆς βίρας νὰ γυρίζω.

Ἐτάχθη ἀπεργὴ κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς προστύχους
καὶ τότε μοῦπαν οἱ Ρωμαῖοι, ποῦ τοὺς χάλω τ' αὐτὰς
βλέπεις ἂν δὲν διαβάσωμε τοῦ Φασουλῆ τοὺς στίχους;
θὰ χάσῃ Πόλι μάλαμμα, βελόνῃ Βενετιά.

Ἐκουράσθῃ πολιτεία
κι' ἡσοφὴ διπλῶι ματῖα
κι' ἐπαύσε νὰ παίζει ῥόλους,
καὶ ἔσθῃσαν ἀπ' ὅλους
συνεντεύξεις, Ἀμπατσῖας,
ἔννοι δάκτυλοι, λλωτῖας,
καταμουτσούνα μπατσῖας,
κι' ἄλλα τράπαλια Τιτάνων,
κι' ἐθρονοῦσαν σὰν Λουτσῖας
ἀμελέτητα Σουλτάνων.

Καὶ τὴν ἀπεργὸν Ἑλλάδα,
τῆς μαλάκας τὴν κοιλάδα,
τὴν ἔκτυποῦσαν ἀμειλίκτως Κάρολοι τε καὶ Κοβοῦργοι,
Βιαιόγιοι, Πατσινάκιοι, Κρούμων τέρατα καὶ μοῦργοι.

Κι' εἶχε δόρατα μακρὰ
κι' εἶχε τῆς σπαλέταις στίβα,
κι' ὅμως ἦτο σὰν νεκρὰ
κι' ἀδρανὴς λοκομοτίβα.

Κι' ἐσφάζοντο ὅτῃ Βουλγαρία κι' ὑπέφεραν μαρτύρια
Ρωμηῶν ὁμογενεῖς,
ἀλλὰ συλλαλητήρια
δὲν ἔκανε κανεῖς.

Ὁ κόσμος πιά δὲν ἤθελε μὲ λόγους νὰ κουφαίνεται,
κι' ἐγὼ, ποῦ μὲς ὅτῃν καφρὲν Βλαχο-Βουλγάρους τρώγω,
μωρὲ κανέναν ρήτορα, ἐφώναζα, δὲν φαίνεται
γὰ τῆς καινούριας συμφορᾶς νὰ πῇ κανένα λόγο;

Κανεῖς δὲν ἦλθε, μασκαρᾶ,
ἔχθησαν οἱ στωμύλοι,
κι' ἄλλοι βροντούσανε νερά
κι' ἄλλοι ἔκτυποῦσαν μύλοι.

Κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ἔσκουζε πῶς ἑσπερεῖτο πόρων
καὶ κάσσαις ἀδειαζὼν συγὰ Ταμείων διαφόρων,
κι' ἐσκέπτετο κι' ἐφρόντιζε πληθὺς κυβερνητῶν
πῶς νὰ πληρώσῃ τὰ κενὰ Ταμείων καὶ Στρατῶν.

Ὅλο κενά, παντοῦ κενά, κενότης πέρα πέρα,
καὶ σκέψις πῶς νὰ πληρωθῇ κάθε κενὸν μ' ἄερα.
Κι' ὅσοι τῆς κάσσαις ἀδειαζὼν, βρὲ Περικληῆ, ποῦ χάσκεις
καὶ φάσκεις κι' ἀντιφάσκεις
ὅτῃν Ἑσπερία πῆγαίναν νὰ κάνουν ξεφαντώματα
κι' ἐσπούδαζαν κι' ἐγύριζαν κι' ἐπέρνανε διπλώματα.

Ἀργαὶ γαστέρες ἔβασκαν ὅτῃ κράτος τῆς μαλάκας,
κι' ἐγὶνε καὶ παράσημον καὶ τάγμα τῆς ἀμάκας,
κι' ἐγέλα κάθε κύριος μαρμαίρων εὐκλεῶς,
κι' ἐγέλα κι' ὁ κυρίαρχος, κατ' Ἀττικὸν λεῶς.

Κι' ἡ θάλλουσα κι' ἡ φλέγουσα τοῦ πνεύματος ἐστία
κατήντησε σαποκοιλία νὰ γίνῃ τεραστία,
καὶ δωρεὰν ἐγύρευε καὶ μ' ἐξοδὰ δημόσια
πολυτελεῖ συμπόσια,
κι' ἐμυροβόλουν γύρω τῆς ἀρώματα καὶ νάρδοι
κι' ἐγκώμια τῆς ἐπλεκαν βουλιμιῶντες Βάρδοι.

Τοιοῦτον νέον ὄραμα δοξάζον τὴν πατρίδα
ἐνόμισα πῶς εἶδα,
κι' ὕμνησα Γιάρο καὶ Βουλκὰν σημερινὰς τριήρεις
κι' ἂν θέλῃς τώρα πρόσελθε γενναίως νὰ μὲ δείρῃς.

Π.—Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀπεργῶ ὅτῃ βίου τὸν ἄγωνα,
καὶ θὰ σοῦ δίνω χαστουκίαις καὶ νῦν καὶ ὅτῃν αἰῶνα.

Ἐκ Ρουμανίας ἐπιστολὴ ὅτῃν πατριώτῃ τὸν Φασουλὴ

Μόλις κι' ἐμεῖς συχάσαμε λιγάκι μὲ τὴν Κρήτη,
ἡμεῖς ξυλένις συμπολίτη,
κι' ἄλλο συλλαλητήριον ἀνάμεστον μανίας
μὲσα ὅτῃ Καλαφάτιον τῆς φίλης Ρουμανίας.

Σὲ τοῦτο δὲν ἠγόρευσε κανέναν Ἰωνέσκου,
μήτε κανεῖς Δισέσκου,
μήτε καμμιά δασκάλισσα καθὼς τὴν Δεμονίε,
ποῦ τόσαι μισελληνικαὶ τὴν ἐσφίξαν μανία.

Σὲ τοῦτο νέος Μιραμπὼ Ρωμοῦνος ἀνεφάνη,
ὅπου κανεῖς τοῦ λόγου του τὴν δύναμιν δὲν φθάνει,
καὶ σὰν καὶ τοῦτον ρήτορα καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου
δὲν ἔβγαλ' ἔως σήμερα τὸ κράτος τοῦ Καρόλου.

Δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πῶς τὴν φωνὴν ἐντίνει,
τοῦτος θὰ κἀνῃ πράγματι ταῦτά μας τελατίνι,
καὶ μὲ τὴν ρητορεία του, καθὼς μοῦ λένε κι' ἄλλοι,
σ' ἔνα παποῦτσι καὶ τὰ δὲ ποδάριά μας θὰ βάλῃ.

Τὰ μέλη του καλλίγραμμα καὶ κατὰ πάντ' ἀκέραια,
στάσις σεμνῶς ὠραία,
καλεῖται δὲ Πουτσέρσα,
πρὸς δὲ καὶ Πουτσερέα.

Ἀλλ' ὅπως κι' ἂν τονίζεται
καὶ τοῦτος δαιμονίζεται
κι' ἀφρίζει καθ' ἡμῶν
μ' ἀλλόφρονα θυμὸν.

Κοσμεῖται μὲ κοσμήματα τιμῆς καὶ περιδέραια,
καὶ πλάσματ' ἀγοραῖα
γεῖα σου, τοῦ λέν, Πουτσέρσα,
τρεῖς χαῖρε, Πουτσερέα.

Ἀνοικτιρμόνως μᾶς κτυπᾷ, καὶ μπράβο ποῦ μᾶς φωτίζει
φωνάζει ὅτῃν Πουτσέρσα πατριωτῶν παρέα,
καὶ κάποιαις τοῦ Καλαφάτιου Ρωμοῦναις πατριώταις
τὰ λυσσὰκὰ των ἔφαγαν γι' αὐτὸν τὸν Πουτσερέα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐβγήκαν κατ' αὐτὰς καὶ τὰ Νεκρὰ Φιλήματα,
εἰς οἶστρον καὶ γραφὴν πρωτοφανῆ ποιήματα.
Αἰμίλιος Εὐρώτας ὁ ποιητὴς αὐτῶν,
κάθε γραφῆς κανόνα συντρίβων καὶ πατῶν.

Στοὺς κυρίους Μενδρινῶν Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κι' ἀληθινὸ, προσφιλεῖς μου συμπολίται.
Χαίρ' ὑπόληψιν φαρμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὁφθαλμιατρείου.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμὸς θὰ σᾶς οὐστήσῃ
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοῦναι τοῦ Διονύσιου.
Ὅ, τι τπωθῇ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτὸ...
ὅτῃν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, ἀδελφὸν ἀριθμὸς οὐκ.